

LBRIS

We know
books

GHIDUL McMASTERS
PRIVIND OMUCIDEREA

CUM SĂ ÎȚI UCIZI ANGAJATORUL

Din cronicile decanului Harbinger Harrow

Conservatorul McMasters pentru Arte Aplicate

Decan Admiteri și Confesiuni

Profesor emerit, Departamentul de arte și scrisori de șantaj

Asociat senior, Ghilda Internațională a Ucidologilor

Editat de RUPERT HOLMES

Ilustrații de ANNA LOUIZOS

Traducere din limba engleză și note de

ROXANA BRÎNCEANU

ARMADA

DIN JURNALUL LUI CLIFF IVERSON

Cu toate că nu mă consider deosebit de vanitos (poate cu excepția faptului că mă iau în serios mult mai des decât ar trebui), am fost mulțumit că am pus la cale o astfel de crimă de expert, în special pentru că niciodată înainte nu mă gândisem să comit una.

În primul meu an la Caltech, am urmat inițial o dublă specializare, în proiectare aeronautică și literatură engleză, ceea ce era într-un fel asemănător cu a merge la Juilliard ca să studiezi pianul și hocheiul. Fiind un băiat fără bani și fără părinți, mi s-a dat rapid de înțeles că bursa mai mult decât generoasă care îmi fusese oferită era destinată dezvoltării talentelor mele incipiente în proiectare, și nu pentru vreun proiect pe care l-aș fi avut în legătură cu nemuritoarea proză.

Îmi imaginez că există pe lume o mulțime de oameni ca mine care descoperă că au aptitudini pentru ceva ce mai degrabă le place decât iubesc. Dar majoritatea trebuie să ne câștigăm cumva traiul, acesta fiind motivul probabil pentru care există pe lume o mulțime de urologi bine realizați. (Iar dacă sponsorul meu care citește acest jurnal se întâmplă să fie un urolog bine realizat, atunci îi mulțumesc pentru amabilitatea de până la această ultimă propoziție și mă duc acum să-mi fac bagajele.)

În cele din urmă, de la Caltech am ajuns la MIT, ceea ce m-a condus la fabricantul de aeronave Woltan Industries, ceea ce m-a condus la omucidere. Aici nu a fost în totalitate vina MIT. Nici măcar pe Woltan nu dau prea mult vina, ci doar pe alegerea directorilor lor, unul dintre aceștia fiind supervisorul meu, Merrill Fiedler, care trebuie să moară.

Te rog să înțelegi că, prin natura mea, eu mă opun oricărei ucideri fără logică..., dar în cazul lui Fiedler crima are o logică perfectă.

Habar n-am dacă mă cunoști personal, dragul meu sponsor. Dacă nu, permite-mi doar să spun că aspectul meu este descris de unii drept studios și de mătușa mea mioapă drept arătos, însă acest lucru contează prea puțin din punctul de vedere al acestui jurnal, fiindcă în ziua în care a început relația mea cu McMasters fața mea era ascunsă sub o demodată pălărie fedora, cu borul lăsat în jos, o perucă și o barbă falsă din păr cărunt țepos plus o pereche de ochelari de soare stil MacArthur, într-o stație de metrou din Midtown Manhattan. Statura mea înaltă era captușită ca un Moș Crăciun de supermarket cu o vestă lungă capotonată, care umplea un pardesiu cu patru mărimi mai mare decât a mea.

Mi-am manevrat noua siluetă greoaie cu tot atâta eleganță ca Bran dansând alături de Stan și am trecut printre turnicheți, coborând apoi treptele de ciment până pe peronul către zona centrală a orașului, unde am constatat cu satisfacție că ținta mea stătea exact acolo unde voiam eu: Merrill Fiedler, o poveste de succes bine îmbrăcată, un tip abia trecut de cincizeci de ani, ieșit în oraș pentru probleme ale firmei Woltan Industries, unde fusese supervizorul meu. Răsfoia o revistă lângă un stand de ziare la capătul sudic al peronului, la numai câțiva metri distanță de mine, exact așa cum plănuisem. Aveam nevoie ca Fiedler să fie poziționat pe peron în punctul în care trenurile către centru intrau în stație. La celălalt capăt, trenurile ar fi frânat deja pentru a se opri și nu ar fi furnizat o lovitură care să aducă moartea instantaneu.

Știu. Sunt un tip așa de drăguț!

Dar trenul avea să-l ucidă pe Fiedler, mi-am spus pentru a suta oară, știind că este cea mai meschină autoamăgire. Aveam toată hotărârea unui ucigaș, dar nu și sufletul. Pistoale, cuțite, otrăvuri... , acestea sunt arme ale crimei, dar față de care eu sunt prea sensibil sau prea nepriceput ca să le mânuiesc cu o oarecare șansă de reușită. De asemenea, exclusesem otrăvurile și toate celelalte metode situate la peste o lungime de braț care îmi trecuseră prin minte, căci îmi păreau prea calculate și detașate, necesitând o planificare meticuloasă de psihopat atestat. Apoi mi-a venit ideea de a-i da lui Fiedler un simplu brânci puternic. Da, probabil că aș reuși asta, în special după ce în ultimii trei ani am fost nevoit să mă abțin s-o fac, de fiecare dată când Fiedler ataca vreun alt angajat neajutorat. O îmbrâncitură, o împingere, un ghiont ar părea foarte puțin a fi un act criminal. Ar fi pur și simplu ceea ce se putea

întâmpla la începutul clasicelor bătaii din baruri, înainte ca cineva cu autoritate să strige: „Haideți, băieți, nu facem așa ceva aici!“ O singură îmbrâncitură justificabilă pentru toate înjosirile, insultele degradante și rânjetele condescendente cu care Fiedler biciuia și împrășca în toate direcțiile, în fiecare zi de lucru.

Diferența revelatoare ar fi că această anume îmbrâncitură ar avea loc în timp ce Fiedler ar sta la marginea peronului când trenul IRT se năpustește în stație.

Trenul l-ar ucide pe Fiedler.

De asemenea, mă gândisem că îmbrânciturile nu au cum să fie remarcate de autorități. Un brânci nu poate fi testat și nu i se poate determina originea, nu există nicio rană după care să se poată calcula unghiul de intrare, nici nu lasă reziduuri trădătoare. Da, ar putea lăsa o vânâtaie, dar mânușile supradimensionate din piele pe care le purtam ar ascunde dimensiunea și forma mâinilor mele, ca să nu mai vorbim despre amprente.

În felul ei prostesc, era cu adevărat o metodă de ucidere bine concepută. Pentru orice martor de pe peron, eu eram un bărbat corpulent în pardesiu, cu cel puțin douăzeci de kilograme peste greutatea mea reală, cu fața acoperită de borul pălăriei, ochelari de culoare închisă, barbă și păr cărunt fals. Desigur, poate că arătam caraghios, un om care chiar ar putea fi ținut minte de către martori, însă cu siguranță omul ăla nu semăna cu mine. Am privit pe deasupra ochelarilor, întrebându-mă cine ar putea fi martorul. La câțiva pași depărtare, un bărbat posac cu o pălărie pleoștită și cu trăsături și piele dure, negre ca onixul, purta un duel al voinței cu un vedomat Chiclets. O călugăriță bătrână stătea lângă scările pe care tocmai le coborâsem. Un tip scund și musculos, imediat în stânga mea, lingea vârful unui creion cu care se chinuia să rezolve careul de cuvinte încrucișate dintr-un tabloid.

Un țuit metalic pătrunzător a răsunat de undeva din tunel, ca un porc de tinichea târât de lanț printr-un abator de oțel. Acum îmi puteam auzi inima și îi simțeam pulsul în încheieturi și tâmples. Știam deja, din cercetările mele, că acest țuit care spârgea urechile are loc cu unsprezece-douăsprezece secunde înainte ca trenul spre nord să intre în stație. Dacă într-adevăr voiam să îndeplinesc această faptă inimaginabilă, aceasta trebuia să se întâmple acum. Ținta mea nu ar fi putut fi mai bine plasată, mulțumită numai și numai propriei mele ingeniozități.

Cât îmi doream în acest moment să-i pot șopti la ureche lui Fiedler aceleași cuvinte pe care i le aruncasem în cea ultimă după-amiază degradantă din parcare angajaților de la Woltan! Mă apropiasem de mașina mea și îl descoperisem pe Fiedler stând în spatele ei, cu brațele încrucișate și cu gardieni de o parte și de alta. Evident că deschisese ră cu forța portbagajul și împrăștiase ră la vedere dosarele sobre, cu dungi negre și galbene, destinate proiectelor Woltan, a căror scoatere de pe teritoriul uzinei era interzisă. Împrăștiate deasupra lor se aflau manifeste ale Partidului Comunist American, așezate astfel încât colegii mei să le vadă, ca și cum parcare ar fi găzduit un târg de vechituri. Fiedler le plantase acolo, bineînțeles, și mă informase pe cel mai oficial ton că încălcasem clauza secretului industrial din contractul meu, că eu și Jacek Horvath nu mai lucram la Woltan, că un raport fusese deja transmis la New York și la München, iar eu urma să fiu în curând concediat și să ajung o *persona non grata* în industria respectivă.

Îmi auzisem glasul, dar nu-l recunoscusem.

— Ceea ce faci tu oamenilor, Fiedler...! mă răstisem eu. Într-o zi o să primești ceea ce meriți.

Mda, chiar i-am zis-o!

— Am primit ceea ce merit, îmi răspunsese Fiedler plat. De asta am fost făcut șeful vostru. Și, uneori, cei aflați la conducere trebuie să facă lucruri nepopulare. Chirurgii taie oameni. Generalii ordonă soldaților să se ducă la moarte...

— Nu suntem pacienți sau soldați! Țipasem eu. Noi doar lucrăm aici. Iar când ne-am primit slujbele nu ne-a spus nimeni: „Apropo, adevăratul motiv pentru care vă angajăm este că avem un director al cărui ego are prioritate față de bunăstarea tuturor celorlalți“. Nu e ca și cum firma ar fi căutat un hărățuitor și tu ai fi venit cu recomandări speciale. Într-o zi, sper să se întoarcă asupra ta felul în care i-ai făcut pe oamenii cumsecade să vină cu groază la serviciu.

Mă uitasem la ceilalți angajați care se învârteau pe lângă mașinile lor; toți păreau subit interesați de pantofii lor. Măcar nu mă văzuse Cora în acest punct atât de jos al vieții mele..., dar desigur, asta numai pentru că propria ei viață se sfârșise.

— Rezultatele vorbesc de la sine și în favoarea mea, replicase Fiedler cu o siguranță înnebunitoare. Suntem numărul unu în regiune.

— Tot ce am făcut noi bine s-ar fi întâmplat și fără tine. Anii 1950 o să fie ani de prosperitate pentru firme ca Woltan. Tot ce ai realizat tu este că ne-ai făcut tuturor viața mai grea!

Înaintasem gata să mă iau la bătaie cu el, dar gardienii îmi blocaseră drumul.

— Woltan îți priește, dar ai fi la fel de fericit conducând o închisoare sau un spital, pentru tine n-ar conta. Tu trebuie doar să fii Șeful.

Acum însă, pe peronul metroului, Fiedler nu mai avea gardieni, iar trenul urma în curând să dea năvală în stație sau, mai important, peste Fiedler. Șinele curbate care ieșeau din tunel începeau să sclipească acolo unde cădea pe ele raza farurilor de la locomotivă. Eram pe punctul de a deveni un ucigaș.

Cine s-ar fi gândit că viața mea avea să ajungă aici? Singura lege pe care o încălcasem cu bună știință vreodată fusese să beau vin alb la friptură de vită... Ce ar fi crezut Cora despre mine acum, văzându-mă în costumul ăsta ridicol și pe cale să comit acest lucru incalificabil? Am înlăturat astfel de gânduri nepotrivite imaginându-mi pasagerii îngroziți din W-10, pe care eu îl proiectasem, când cabina ar fi devenit brusc tăcută, cu electricitatea pierdută, la fel ca toate sufletele de la bord, cu stabilizatorul blocat și cu nasul avionului ușor aplecat spre pământul aflat la trei mii de metri dedesubt. Dacă ezitam acum, cu siguranță nu voi mai avea niciodată șansa să-i salvez.

Viitoarea mea victimă privea spre tunel, așteptând nerăbdătoare sosirea trenului care avea să-l omoare. M-am apropiat ușor în spatele lui Fiedler, reluând nebunește în minte imagini cu pagubele pe care le făcuse deja sau urma să le facă. Împinge-l! Pentru Cora, pentru prietenul meu Jack Horvath, găsit mort într-un parc murdar al orașului, pentru fiecare muncitor nenorocos a cărui viață o ruinasă Fiedler sau al cărui spirit îl înfrânsese, pentru copiii care ar putea zbura într-o zi cu un W-10 încredințați că părinții lor știau ce făceau când cumpăraseră biletele. Furia s-a tot adunat în mine, până când nu a mai fost vorba doar de Fiedler, ci despre tot ce este greșit pe lume, singurul remediu necesar fiind îmbrâncirea acestui păun pompos în calea trenului care se năpustea în stație.

Nemaiputând să mă controlez, am coborât umărul și mi-am împins trupul în partea stângă a lui Fiedler, ca un fundaș efectuând o placare crucială. Cu acel impact am intrat în rândurile celor care au ucis, de la Cain la soldați apărându-și țara, de la gardienii care apăseau pe buton în închisoarea Auburn la copiii care călcau miriapode în picioare; unii dintre ei cu binecuvântarea societății și monumente ridicate în numele lor, alții blestemați de specia lor și aruncați în morminte nemarcate.

Unghiul loviturii nu mi-a permis să-i văd fața lui Fiedler; am ricoșat ca într-un carambol, în timp ce auzeam țipete alarmate. Mă simțeam straniu de neimplicat în ceea ce se petrecea, singurul meu gând fiind acum să dispar de pe peron, să mă reped în sus pe scări până la cel mai apropiat turnichet și, conform planului meu, să mă îndrept spre ușa rotitoare de la celălalt capăt al stației, către subsolul supraaglomerat de la Brandt's Department Store. Odată intrat acolo, mi-am croit drum printr-un labirint de tarabe cu articole de galanterie bărbătească și am trecut pe poarta care ducea la cabinele de probă ale bărbaților. Într-una dintre micuțele cabine mi-am scos mănușile de pe mâini, m-am dezbrăcat de haină, barbă, perucă și vesta capitonată și le-am abandonat cu nerușinare pe bancheta de lemn de lângă mine. În cazul puțin probabil în care cineva ar fi făcut legătura dintre acele haine și regretabilul accident de pe șinele de metrou, asta cu siguranță nu ar fi putut duce la mine, fiindcă îmi cumpărasem fiecare articol de la magazine diferite Army & Navy, răspândite prin tot orașul, cu numai o zi înainte. Mi-am permis două secunde ca să-mi netezesc părul și să-mi evaluez aspectul în oglinda cabinei. Nu e o față de ucigaș, m-am gândit. Pe chipul meu nu se citea triumf, ci numai tristețea de a ști că viața mea nu va mai fi niciodată la fel.

Am părăsit cabina de probă și am mimat interesul față de niște cravate de stofă, de parcă aș fi avut tot timpul din lume, apoi am pășit agil pe scara rulantă care ducea la parter. Un vânzător agitat m-a stropit cu un eșantion de apă de colonie, dar eu l-am alungat cu un scurt: „Nu azi, mulțumesc!”, apoi am lăsat ușa rotitoare a magazinului să mă scoată afară pe trotuar. Cu fața în jos, am pătruns în mulțimea clocotitoare a pietonilor – fiecare cu propria sa misiune, dar, cu siguranță, niciuna ca cea pe care tocmai o îndeplinisem eu. Îi invidiam pentru poverile lor mai puțin grele, noul meu mare secret fiind un sac de plumb pe care

l-am purtat spre mărețul și demodatul Van Buren Hotel and Ballrooms, unde mă cazasem. Odată ajuns în camera mea, mai obosit decât fusesem vreodată, m-am prăbușit pe pătura subțire de pe patul meu minuscul, în ceea ce s-ar putea numi mai adecvat leșin, și am dormit cu consolarea de a ști că am comis o crimă perfectă.

Câteva minute mai târziu a sunat telefonul din cameră.

M-am întins spre receptor, reasigurându-mă că absolut nimeni pe pământ nu știa că eram cazat la acest hotel, așa că apelul putea să nu fie unul personal.

— Da?

— De la recepție vă deranjez, domnule Williams.

Williams fusese cel mai neutru nume la care mă putusem gândi, în afară de Smith sau Jones, ușor de uitat, dacă nu cumva numele de botetz era Ted.

— Urcă să vă vadă niște detectivi de la poliție. Au zis să nu vă anunț, dar fac asta ca un act de politețe din partea hotelului. Dacă întreabă, eu nu v-am spus nimic.

Am auzit huruitul ușii liftului la capătul holului și, înainte să-mi pot imagina vreun motiv inofensiv pentru care poliția și-ar putea dori să viziteze un străin de New York la numai câteva minute după ce asasinase pe cineva, am auzit trei bătăi în ușă, nu tocmai politicoase, urmate de:

— Poliția, domnule Iverson! Deschideți!

Dumnezeule, m-am gândit eu (am momentele mele spirituale, în anumite circumstanțe), îmi știu numele adevărat! Mi s-a uscat gura instantaneu, ca și cum mi-ar fi fost aruncată o cană de făină pe gât. Cum, cum era posibil să știe cine eram? Singura altă cale de ieșire din cameră era scara de incendiu, până la strada aflată cu opt etaje mai jos, iar fuga ar fi fost o dovadă a vinovăției, așa că am încercat să-mi adun tot curajul care îmi rămăsese și am constatat că nu mai era deloc. Mi-am simțit ambele colțuri ale zâmbetului forțat zbătându-se ca un nerv iritat când am deschis ușa.

— Da? am întrebat, străduindu-mă să am tonul nedumerit al unui cetățean-model.

M-am pomenit studiat de un bărbat cu fața de culoarea cărbunelui, cu pălărie pleoștită și costum gri. Cravata ieftină părea un cadou

obligatoriu pentru ziua de naștere din partea unei soții neubitoare. Mi-a arătat un portofel proiectat pentru unicul scop de a conține insigna care purta stema orașului New York.

— Căpitanul Dobson, a spus, scutindu-mă să citesc eu. Acesta este sergentul Stedje.

Stedje era un bărbat scund și musculos, pe care costumul din material sintetic nu-l cuprindea corespunzător. Purta o cravată identică cu a căpitanului, ceea ce indica fie că avea o aventură cu soția neubiitoare a lui Dobson, fie că își cumpăraseră cravatele din același magazin, de pe raftul etichetat cu „Totul sub 25 de cenți”. Patul unui revolver de poliție se ȳtea în spatele reverului stâng, unde se cuibărea incomod într-un toc de umăr prost ajustat.

— Unde v-ați aflat în ultima oră? a întreat Dobson fără preambul.

Disperarea și-a făcut loc la masă. Întotdeauna era așa de ușor de prins un ucigaș? O singură propoziție și gata oportunitatea.

— La cinematograful din Grand Central.

— Ce ați văzut?

M-am prefăcut că mă gândesc.

— Mmm, desene animate cu Tom și Jerry, știrile, un jurnal de călătorie în Maroc, poante cu Cei Trei Stooges, un scurt documentar despre arta sticlăriei.

— V-a mai văzut cineva acolo? a întreat sergentul.

— Nu, am ieșit de la... Stați așa!

Încercând să par spontan, m-am dus la comoda de lângă patul meu:

— Uitați, am zis arătând spre ceas, portofel și o bucatăică de carton roșu subțire, încă mai am cotorul de la bilet!

Dobson nu-și dezlipise ochii de pe fața mea, dar puteam presupune cu destulă siguranță că nu făcuse o pasiune bruscă și copilărească pentru mine.

— Aveți de gând să mă întrebați de ce aș vrea să știu unde ați fost? a rostit el cu o curiozitate autentică. Vedeți, de obicei când întreb pe cineva de un alibi, oamenii vor să știe pentru ce.

— Păi, presupun că s-a comis vreo infracțiune în hotel și stați de vorbă cu toți clienții, am spus relaxat. Dar, da, aș vrea să știu despre ce e vorba.

Dobson a ridicat cotorul biletului.

— Cineva l-a împins astăzi pe șeful dumneavoastră în fața unui metrou IRT.

— Doamne Dumnezeule! am reacționat.

S-ar putea să nu fi fost cea mai bună interpretare pe care s-o aibă cineva la replica asta.

— Probabil chiar v-au plăcut Cei Trei Stooges, a continuat el. Nu știu mulți oameni care să păstreze drept amintire cotoare de bilete. Dacă l-ați fi găsit în buzunarul de la pantaloni cu ceva scame lipite de el, aș fi înțeles. Însă iată-l aici, așezat mândru alături de ceasul dumneavoastră pe comodă, când chiar alături este un coș de gunoi. De ce să-l fi păstrat dacă nu aveți nevoie de o dovadă pentru alibi?

— Nu știu. Nu vi s-a întâmplat niciodată să vă goliți buzunarele, să găsiți un ambalaj vechi de gumă de mestecat și să nu-l aruncați?

— Nu, nu prea, a zis Dobson. Dar poate așa sunt eu. Și poate dumneavoastră sunteți așa.

Din buzunarul de la piept a scos un plic mare, transparent, conținând o pereche de ochelari de soare MacArthur identici cu cei pe care îi cumpărasem eu cu o zi înainte.

Așadar, eram pierdut. Dacă Dobson știa suficient cât să-mi arate acei ochelari, atunci putea să-mi citească direct drepturile. M-am întreat dacă intenționau să mă aresteze acolo pe loc. Cu siguranță mi-ar fi plăcut să mai beau o ultimă bere înainte de a merge la închisoare. Mă îndoiam că aveau bere în casa morții. Cu siguranță nu la halbă. Dintr-odată, închisoarea pe viață și o slujbă la bibliotecă sunau ca o vacanță în insoritul Madrid.

Ochii mi-au alunecat spre fereastra camerei de hotel.

— Avem un om postat la capătul scării de incendiu, a specificat cu amabilitate Dobson. Acum, despre ochelarii ăștia. Și... deghizarea dumneavoastră.

Glasul lui pusese cuvântul „deghizare” între ghilimele.

— Vedeți, o deghizare bună înseamnă să vă radeți o barbă pe care o purtați de cinci ani. Sau, dacă sunteți călugăriță, să folosiți ruj și farduri de ochi. Chiar și un aspect banal poate fi destul de folositor. Dacă cer cuiva să vă descrie și mi se spune „obișnuit”, eu habar n-am ce să fac cu informația. Dar dacă mi se spune că era un bărbat cu ochelari de soare pe un peron de metrou, într-o haină capitonată, pălărie cu boruri

largi și mustață falsă... ei bine, s-ar putea să nu știu cum arătați, dar, dacă vă pot găsi deghizarea, v-am prins.

— N-am idee despre ce vorbiți.

— Ați cumpărat un bilet la cinema de dimineață, ați stat până când filmele scurte au început să se repete, v-ați pus camuflajul isteț, l-ați ademenit cumva pe Fiedler pe peronul metroului, iar pentru asta vă dau notă maximă, apoi v-ați îndeplinit mica faptă urâtă și ați alergat la nivelul inferior al magazinului Brandt's ca să scăpați de deghizare. Ați auzit vreodată despre hoții din magazine?

Sergentul Stedje a răspuns în locul meu la întrebare:

— Brandt's a auzit. Oamenii iau ceva, intră într-o cabină de schimb ca să scoată eticheta cu prețul și ascund bunurile asupra propriei persoane. Așa că magazinul are agenți care pozează în cumpărători în apropierea cabinelor, ca să observe clienții care ies ceva mai voluminoși decât la intrare.

Dobson a explicat:

— Însă un prieten de-ai mei, Dave Vlastnoff, un polițist pensionat care lucrează pentru Sentry Security, a văzut un bărbat masiv, cu barbă, intrând într-o cabină practic goală, iar un minut mai târziu singurul ocupant a ieșit proaspăt bărbierit și mult mai ușor. V-a urmărit până la scara rulantă și, cu o mișcare de geniu, v-a stropit cu noul parfum care este disponibil numai la Brandt's.

Am reușit să behăi:

— Vreau un avocat.

— Așa a vrut și sora mea mai mică, dar s-a măritat cu un instalator până la urmă, a replicat Dobson. Apropo, în graba de a vă descotorosi de deghizare, probabil că mai întâi v-ați scos mănușile, lăsând o amprentă perfectă pe lentila dreaptă a ochelarilor de soare. Așadar: un bărbat ridicol deghizat îl împinge pe fostul dumneavoastră șef în fața trenului, amprentele dumneavoastră se află pe ochelari și în cabina unde v-ați scos hainele, un paznic profesionist v-a urmărit din cabina de probă până aici și, apropo, în hol avem un labrador al poliției care a decis că adoră apa de colonie cu care ați fost stropit și abia așteaptă să vă cunoască.

— Se numește Wanderlust, ne-a informat îndatoritor Stedje. Apa de colonie adică. Labradorul se numește Roscoe.

Mă așezasem pe pat fără să-mi dau seama.

— Nu am nimic de spus.

— Am eu, a zis Dobson. Sunteți arestat pentru tentativă de omor împotriva lui Merrill Fiedler.

— Tentativă? am sărit eu în picioare. Nu e mort?

Dobson și Stedje s-au uitat unul la celălalt cu infinită compătimire, în timp ce eu îmi dădeam seama că întrebarea „Nu e mort?” putea fi folosită împotriva mea la tribunal. Cu toată vestea miraculos de bună că scăpasem de scaunul electric, vestea aproape la fel de rea era că urma să merg la închisoare pentru tentativă de omor, în timp ce Fiedler era viu și liber să fie în continuare o amenințare la adresa lumii.

Dobson și-a consultat ajutorul.

— Împreună cu dovezile fizice și evidenta premeditare, ce crezi că îl așteaptă?

Ridicarea din umeri a lui Stedje i-a pus în pericol cusăturile sacoului.

— Poate douăzeci de ani și, dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să fie fără posibilitate de eliberare condiționată. Vreau să zic, ucigașii amatori sunt un pericol pentru public. Cineva chiar ar putea fi rănit.

Am decis că nu aveam nimic de pierdut și, adoptând o atitudine de om înfrânt, mi-am întins încheieturile către Stedje, cu cea dreaptă deasupra celei stângi.

— Haideti, puneți-mi cătușele!

Am spus-o cu ceea ce speram că suna a resemnare. Stedje a părut să-mi aprecieze înțelepciunea și, în clipa când el a scos o pereche de cătușe din buzunarul pantalonilor, m-am repezit înainte. Mâna mea deja întinsă a smuls pistolul de calibrul 38 din tocul lărguț de la umărul lui Stedje.

— OK, amândoi, nu mișcați, ca să nu fiu nevoit să vă rănesc! i-am avertizat. Acum eu o să ies cu spatele din cameră și o să țin pistolul îndreptat spre ușă, iar voi o să rămâneți aici până când iau liftul spre holul de intrare.

De fapt, plănuiam să o iau pe scara de incendiu până la sala de bal de la etajul doi, care cu siguranță avea o cale de acces către bucătăria hotelului, și de acolo să ajung în stradă printr-o ieșire de serviciu. Dar nu era nevoie să le spun asta.

Stedje m-a sfătuit, cu blândețe:

— Ăă, e piedica pusă, Cliff!

Din reflex, am coborât privirea la pistol și Dobson a exclamat:

— Nu, sergentul te tachinează. Revolverele nu au piedică de siguranță. Stedje nu a fost de acord.

— Modelul Smith and Wesson 40 are.

— Aia e o siguranță de mâner.

— Tot siguranță e, a spus sergentul, adăugând: A, și, Cliff, pistolul meu nu e încărcat. Dar al căpitanului este!

M-am întors și l-am văzut pe Dobson țintind spre mine cu un pistol de calibrul 38 identic. Dobson a explicat:

— Sergentului îi place să folosească pistolul lui descărcat drept momeală. Încercarea de a fura arma unui polițist este o dovadă de vinovăție în plus.

Am îndreptat pistolul spre baie și am apăsat pe trăgaci. Declicul a fost umilitor.

— Dă-i sergentului arma înapoi și nu o să menționăm în raport incidentul ăsta jenant, a sugerat Dobson.

I-am dat lui Stedje pistolul.

— Nu aveam de gând să vă împuşc pe niciunul, am spus, de parcă ei și-ar fi dorit să mă înțeleagă mai bine. Există o singură persoană pe lume pe care aş vrea s-o omor și m-am gândit că, dacă aş reuși să scap de voi, aş putea avea o a doua şansă.

Le-am privit chipurile indiferente și am mormăit:

— Voi nu puteți înțelege.

— Ba sigur că putem, a zis Dobson. Fiedler e o brută care controlează și manipulează pe toată lumea din jurul său, din plăcere sadică ori poate sexuală ori poate pentru a obține succesele care să-i impulsioneze cariera. Câteodată reușește performanța de a avea parte de toate trei deodată. Te-a jefuit nu numai de o carieră promițătoare, ci și de femeia la care țineai și de un prieten care îți plăcea cu adevărat. Plus că mușamalizează un defect major pe care l-a făcut în proiectul tău și care, mai devreme sau mai târziu, ar putea duce la un sfârșit groaznic pentru o mulțime de oameni nevinovați. Ce altceva ar mai putea împinge un tip cumsecade ca tine către o tentativă de crimă?

Am fost uluit.

— Cum... cum ați putut afla toate astea doar în timpul de la...?

— O, suntem personal interesați de tine de câteva săptămâni! Ne aflam pe peron când l-ai îmbrâncit pe Fiedler, a explicat căpitanul, făcând apoi semn din cap către Stedje. Sergentul a fost trecătorul erou care l-a ridicat pe Fiedler de pe șine.

M-am uitat la Stedje și am declarat cu amărăciune:

— Cred că ar fi trebuit să încerc să teucid pe tine mai întâi.

Aparent, cei doi bărbați au considerat replica asta amuzantă, însă după aceea Dobson a trecut la un ton mai serios:

— Spune-mi, Cliff, nu ai niciun regret pentru ceea ce ai făcut?

Am încercat să regăsesc o rămășiță de demnitate în acel fiasco.

— Numai pentru faptul că nu am făcut-o cum trebuie.

Replica lui Dobson a fost încă o surpriză. M-a lovit între omoplați cu palma, ca o bătaie de felicitare pe spate.

— Asta-i atitudinea corectă! și-a exprimat el entuziasmul. Trebuie să te ridici imediat, exact ca atunci când cazi de pe un cal.

— Ceea ce, de fapt, este un mod grozav de a ucide pe cineva, a adăugat sergentul binevoitor.

Amândoi păreau aproape mulțumiți de mine, ca și cum aş fi trecut cu succes prin cine știe ce ritual păgân neclar. Am bolborosit:

— Ce... ce fel de polițiști sunteți voi?

— Cei mai buni în ceea ce te privește. Excomunicați.

— Insigna pe care mi-ați arătat-o e falsă?

— E reală, dar expirată. Secția 83 de pe Bushwick.

Stedje a scos un flacon metalic din buzunarul de la piept.

— A expirat și un bărbat pe care îl aveam în custodie, din cauza asta am fost dezbrăcați de uniforme, a explicat el. Era un abuzator de copii, bogat, care a fost eliberat după ce a mituit jurații potriviți. Îl conduceam înapoi la proprietatea lui din Alpine, New Jersey, dar el s-a oprit în Edgewater, pentru că acolo se opresc oamenii care cad de pe stâncile Palisades.

Stedje a zâmbit ca și cum asta ar explica totul, a intrat în baia mică a camerei de hotel și a luat un pahar de pe chiuvetă.

— Deci... n-o să mă arestați? am întrebat, simțind o mulțime de aripi de îngeri atingându-mi fața în timp ce mă ridicam din abis în lumina strălucitoare. Și Fiedler?

— I-am arătat insigna și i-am explicat că au avut loc o serie de îmbrâncituri în metrou, a spus Dobson. I-am spus că eram pe urmele făptașului.

— Așa cum și eram, a zis Stedje, turnând conținutul flaconului în pahar.

— Deci sunt liber să plec? am întrebat, incredul.

Trăsăturile lui Dobson au devenit iarăși severe, evident, starea lor obișnuită.

— Și să încerci să ataci din nou la fel de stupid? Pe naiba! Ai disperată nevoie de puțină învățătură.

Sergentul a scos din buzunarul de la șold o sticlă de un sfert cu Early Times și a răsturnat peste lichidul necunoscut din pahar o cantitate generoasă de whisky. A amestecat conținutul cu degetul mic și mi-a întins paharul murdar de la baie. M-am holbat la pahar și am comentat:

— Și ce prezentare frumoasă! De unde știi că nu e otravă?

— Nu știi. Trebuie să ne crezi pe cuvânt, a recunoscut Dobson.

— Rușine mie să mă îndoiesc de voi după toate minutele de când ne cunoaștem! am replicat bombănind ironic. Însă dacă mi-ați fi dat otravă cu o clipă în urmă, când credeam că sunt arestat, probabil că aș fi băut-o.

— E o versiune mai blândă de Mickey Finn¹, a explicat Dobson. Cu ajutorul nostru, o să fii în stare să ajungi în hol și la un taxi. După aceea o să lași totul pe seama noastră. Până la fund!

În principal, aveam în minte gândul că Fiedler era încă în viață, dar și că trăia fără să știe despre dorința mea de a-l omorî. Dacă refuzam să fac ceea ce spuneau acei foști polițiști, ei m-ar fi putut turna, iar asta ar fi însemnat sfârșitul. Mai bine să le dau lui Dobson și Stedje impresia că aș colabora, să găsesc o cale de a mă elibera și să dau încă o lovitură asupra lui Fiedler, poate în sens literal. Am băut poțiunea cu nepăsarea unui doctor Jekyll care tocmai a aflat că o avere a fost lăsată moștenire unui bărbat pe nume Hyde.

¹ Băutură alcoolică amestecată cu un sedativ dată cuiva pentru a-l incapacita. Cunoscută ca drogul violului (n. tr.).

— A, și când o să te trezești, a adăugat Dobson, o să ai capul bandajat, ca să nu poți vedea unde ești. Să nu intri în panică. Atunci când noii studenți își recapătă cunoștința uneori își închipuie că au orbit sau mai rău.

Despre ce vorbea?

— Studenți...?

— Toate la timpul lor, a zis Dobson. Deocamdată ai parte de o suspendare a condamnării.